

Luma

MAGDA COJOCEA

Edumaster⁺

Într-un orășel mic, unde fiecare casă avea acoperișuri colorate ca niște bomboane, trăia un băiat pe nume Darius.

Darius era genul de copil care știe toate denumirile plantelor, visează să devină cercetător și citește de vreo zece ori mai mult decât vorbește.

El are ochii mari, curioși și un suflet și mai mare. Însă, uneori, inima lui era grea.

La școală, colegii râdeau de el pentru că era tăcut și îi plăceau florile.

Îi spuneau „Profesorul Plăntuță”. Niciodată nimeni nu împărțea mâncarea cu el, nu era invitat la zile de naștere și, dacă trebuiau să lucreze în echipă, Darius rămânea mereu singur. Asta îl făcea să fie foarte trist.

În scurt timp, Darius a ajuns să creadă că era ceva în neregulă cu el. Că poate chiar merita să fie singur. De ce l-ar ocoli toată lumea dacă nu ar fi așa?

Existau în viața lui și lucruri care-i aduceau bucurie – cărțile, aerul rece de primăvară și... lalelele galbene.

Nu știa de ce, dar aceste flori îi păreau energie vie – ca niște bucăți rupte din soare, pe care le ai pe masă. Faptul că țineau atât de puțin le făcea parcă și mai speciale. Darius se lumina când era în preajma lalelelor.

Îl făceau să simtă că poate, undeva, exista un loc unde și el ar putea să se simtă binevenit.

În ziua în care a împlinit zece ani, Darius nu a primit niciun cadou de la colegi, deși el dăruise fiecăruia dintre ei. Colegilor nu le păsa că e ziua lui – sau poate că uitaseră...

Așa că, în drum spre casă, Darius s-a oprit la florăria de la colț și și-a cumpărat singur un cadou: o lălea galbenă cu rădăcină, într-un ghiveci vechi, albastru.

— Tu o să fii prietena mea, i-a șoptit el, punând-o pe pervaz.

Și într-adevăr, așa a fost. În fiecare zi, Darius îi vorbea despre stele, despre insecte, despre visurile lui. O uda cu grijă, îi ștergea frunzele și chiar îi pune muzică. Îi dăduse și un nume: Luma. Dar la școală, lucrurile nu se schimbau, ba chiar deveneau mai grele.

Într-o zi, când un coleg a văzut poza lălelei în caietul lui de științe, i-a smuls-o și a râs:

— Băiatul-floricea! O să te căsătorești cu ea?

Darius a râs fals, dar ceva s-a frânt în el. În zilele următoare, a început să uite să ude floarea. „Mai târziu”, își spunea. „După temele la matematică. După ce termin cartea. Poate mâine...”

Luma începea să-și plece frunzele.
Rădăcinile ei erau uscate. Dar ea îl aștepta,
tăcută și cu speranță.

Într-o seară, după o zi grea la școală,
Darius s-a așezat pe pat fără să se mai uite
la floare. Luma, cu vocea ei slabă și blândă,
i-a vorbit în gând:

— Darius... mi-e sete. Iți amintești că ai
promis să ai grijă de mine? Eu sunt aici.
Încă.

Băiatul s-a uitat spre fereastră, dar s-a
întors cu spatele.

— Ce rost are? Tu nu mă poți iubi. Ești
doar o floare.

Cu mâinile tremurânde, a luat ghiveciul și
l-a scos afară.

Nu l-a lăsat inima să o arunce la gunoi,
însă nici în cameră nu o mai voia.

Așa că, nehotărât și trist, a lăsat lăleaua
lângă poartă și s-a întors în casă.

Când a ieșit din curte în dimineața următoare, Darius a trecut pe lângă lălea fără să o privească. Dar... cineva era acolo.

— Hei, Darius! Ce floare frumoasă ai! — a spus Alma, colega lui de clasă.

Alma era o fată cu ochelari mari și ghiozdan plin de abțibilduri cu planete. Nu era prietenă cu Darius și, deși locuiau aproape unul de altul, nu prea vorbeau. Poate fiindcă Alma își petrecea toate pauzele construind singură puzzle-uri de 1000 de piese.

Alma s-a aplecat, a scos sticla de apă din rucsac.

— Cred că i-ar prinde bine puțină apă. Uite așa...

A turnat cu grijă, ca și cum laleaua era o comoară.

Darius și-a găsit cu greu vocea, sperând că Alma nu observă că îi vine să plângă.

— Mulțumesc, Alma. Chiar îmi pasă de ea. Se numește Luma.

— Ce nume frumos! Și mie îmi plac florile. Și stelele.

— Ai citit vreodată despre cum florile cresc mai repede dacă le vorbești? Crezi că e adevărat sau crezi că e doar o poveste ca oamenii să nu se simtă ciudat că vorbesc cu lucruri fără creier?

— Eu cred că e adevărat, a spus Darius. Florilor le place să le vorbești. A luat-o pe Luma, a pus-o în ghiozdan, în locul unde ținea sticla cu apă.

Apoi s-au îndreptat spre școală. Luma stătea acum între ei, cu frunzele ei verzi tremurând ușor în lumină.

— Ce zici, oare lalelei tale i-ar plăcea să aibă gașca ei? Eu am o curte uriașă. Cum ar fi să plantăm 1000 de Lume? De fapt stai, cum e corect: o Luma, 100 de Lume sau ...de Lumi?

Vocile lor, glumind și vorbind despre lalele, se amestecau treptat cu glasurile celorlalți copii. Înainte să intre în clasă, Darius s-a uitat spre soare și a zâmbit.

— La ce te uiți? îl întreabă Alma. Vrei să calculezi cât soare îți trebuie ca să crești 1000 de lalele?

Râzând, cei doi copii și Luma au intrat în clasă. Începea o nouă zi de școală.

Exerciții pe baza poveștii

1. Răspunde la întrebările

- Cum se simțea Darius la școală?
- Ce făcea pentru a avea grijă de Luma?
- De ce crezi că Darius a început să uite să ude floarea?
- Cine a udat floarea când Darius nu a mai vrut?
- Crezi că Darius și Alma vor deveni prieteni buni? De ce?

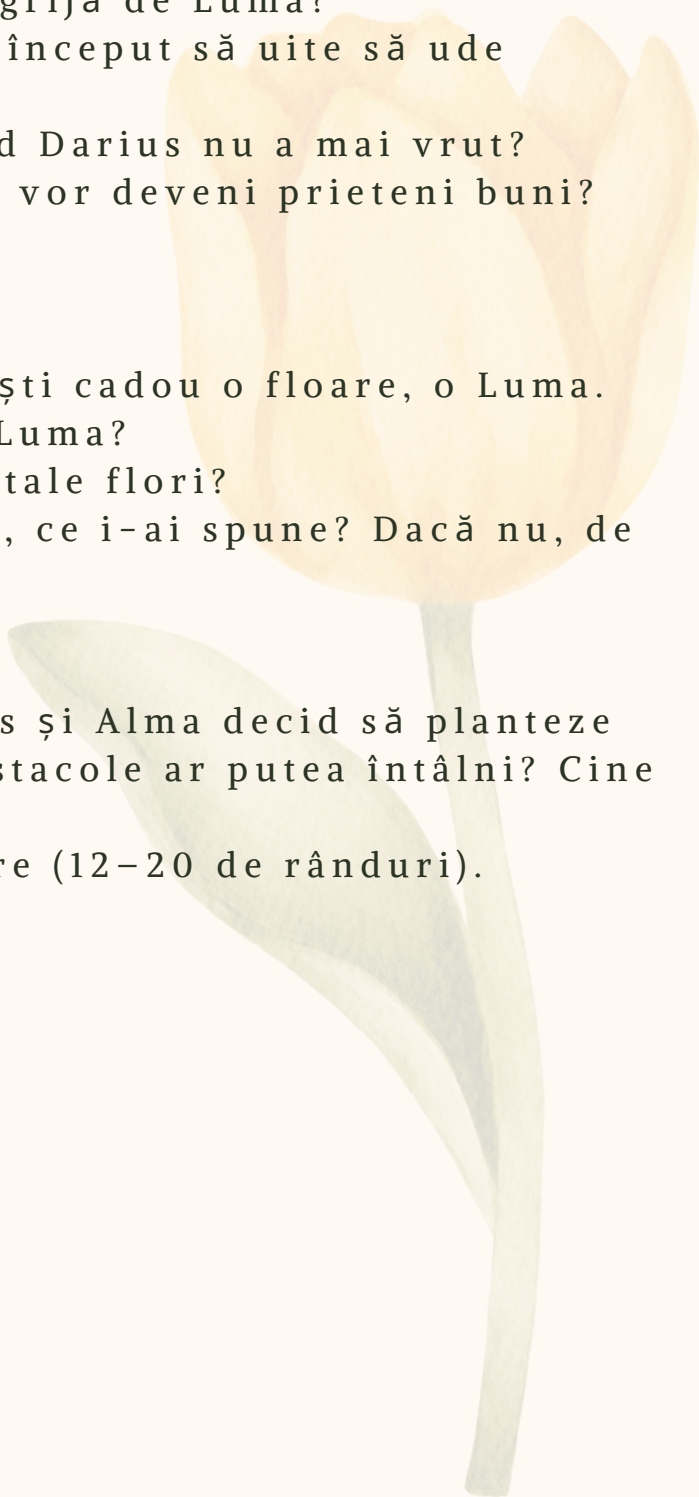
2. Imaginează-ți că primești cadou o floare, o Luma.

- Cum ai avea grijă de o Luma?
- Ce nume ai da propriei tale flori?
- Ai vorbi cu ea? Dacă da, ce i-ai spune? Dacă nu, de ce nu ai vorbi?

3. Compunere

Imaginează-ți că Darius și Alma decid să planteze cele 1000 de lălele. Ce obstacole ar putea întâlni? Cine i-ar putea ajuta?

Scrie o scurtă compunere (12–20 de rânduri).

Luma

